

"משך כל ביקורו בארץ" לדני

סיעו אנשים רבים. וזאת מפני שהספורט הנה עדיין חדש בארץ. וחוף מדני, כנראה, אין עוד מומחים רבים במשחק. בכל זאת הופיעו כתריסר חובבי גולף מושבעים, בני גיהם: רות דוין, שושנה פידלה, מר דה-שליט ממשדר ראש הממשלה, מלהוה של דני — מר פיין, שני נהגים, כמה צלמים, שומר המגרש, שלושה ילדים וכן יושב ראש מועדון הגולף הישראלי.

דני לקח בידיו מחבט גולף, הרים אותו בסגנון מהודר וחבט בכדור. התוצאה: ה' כדור נשאר במקום והמחבט עף לאי-שם. מיד נתנו לדני מחבט חדש, והפעם הועפו שני כדורים למרחק כה רב, שלא היה כדאי לחפש אותם.

אחר כך, נתן דני שיעור קצר במשחק לשלושת הילדים. הם יצגו במקום את הדור הצעיר של שחקני גולף בישראל. ותיקים אין עדיין.

לקבוצה התקרב אדם עם הופעה כללית של עולה חדש, מצוייד ברובה. הוא שמר על הדשא — שלא יגנבו אותו. גם לו נתן דני שיעור בטכניקה החדשה של גולף. הפעם עם הרובה שלו. כך נגמר הטקס. עכשיו יש לנו מגרש גולף. מחכים לתיירים.

★ ★ ★

אלמנטים בתירוציים — החוצה!

מ בקורו שד דני קיי אצל ראש ה' ממשלה נשאר מספר צלומים. וגם אלה רק בקושי. הפמליה הגיעה לביתו של בי.גי. בראש, דני קיי ומלחיו. מאחור — כמאסף הצלמים שלא הרפו מדני. הדלת נפתחה והאורחים התחילו להכנס. אולם כאשר הב' חינה פולה בצלמים, הסמה בדידה את ה' דלת. "להוציא את האלמנטים הבלתי-רצויים החוצה", פקדה על שומריה הראש של בי.גי. את פולה יכולים להוציא מהכלים רק צלמים. אחרי פגישה אתם, אפילו דני קיי לא מצליח להצחיק אותה.

הצלמים, המכירים את הפוביה הזו של רעיית ראש הממשלה, המתינו בחוף בסבי לנות. הם פנו אל אלוף-משנה בן-דוד ש' יתחן בינם לבין פולה. בן-דוד היה אדיב מאוד ונסה למלא את בקשתם, אך אחרי כמה רגעים יצא, ובמנודראש ללא מלים, הסביר לצלמים כי שליחותו נכשלה. כנראה שבבית הזה אפילו הצבא לא עוזר. כאן פולה היא ראש-הממשלה.

האדם היחיד שיש לו השפעה על פולה וגם חוש מפותח ליחסי-צבור, הוא טדי קולק. הוא האיש שהופיע כמלאך המושיע של הצלמים, והצליח להשיג הפוגה של חמש דקות בקרוב. הצלמים הסתערו על החדר. אבל כאן — אכזבה: בי.גי. ישב בצדו האחר של השולחן ודני קיי בצד הי' שני. "יאאאא" לצלם אותם יחד. שוב

ידיים עובדות

שרשרת צפופה של שוטרים הדפה את מאות הסקרנים שהגיעו בשעות הערב המוקדמות לסביבת קולנוע אלנבי, כדי לחזות בגיבורם בשר

דרוש היה תחכו של טדי. בינתיים הזמן רץ ורגעי ההפוגה חולפים. עד שראש-הממשלה הסכים להתליף את מקומו במקום יותר קרוב, נפתחה הדלת ופולה באה לזרוק את הצלמים החוצה. ההמשך התרחש מאחורי דלתים סגורות. לאוני הצלמים הגיעו רק חילופי קולות בטונים הגבוהים. בין פולה לבין טדי. ה' וכוח נסתים לפתע והדל נפתחה. "הכנסו", אמר טדי קולק ודחף את הצלמים פנימה. "תצלמו עכשיו, אבל אחת ושתיים". בי.גי. ודני קיי כבר ישבו אחר ליד השני וה' צלמים, בשניות ספורות, הספיקו להרביץ סרט שלם, ולפני שפולה הספיקה להתארש, כבר היו בחוף.

★ ★ ★

מי הקדיש עצמו למי?

מ וצאיי-שבת היה עבור דני יום עבור דה קשה. חלקו הראשון, מסיבת קוק טייל, חלקו השני, הופעה בפני קהל-הצופים של יעקובובסקי והקולנוע. מסיבת קוקטייל היא מאורע חברתי. אנשים באים למסיבה כדי להכיר זה את זה. נשים באות למסיבה כדי לרכל זו על זו. דרך אגב גם טועמים משהו. אך הפעם היתה זו מסיבה שונה. ראשית: הילדים — מכל המינים ומכל הגילים, שחלמו על הפגישה כחדאי שבוע מראש.

שנית: המבוגרים עצמם. איש אינו מודה בכך, כמובן, אבל כל אחד זורק מבטים חטופים לעבר כמה נמוכה ומיקרופון עליה. כמובן שאין זה נימוסי לומר, אבל כל אחד מהנוכחים מצפה להופעה מיוחדת.

ודם — דני קיי בכבודו ובעצמו. הגיבור הערים על צידי-האוויר גראפים ונכנס לקולנוע מכניסה צרה מאחורי הבנין. הסקרנים ה' מאוכזבים הסתפקו בתצלום השחקן, נאלצו לוותר על חתימתו.

בינתיים מקדיש דני את עצמו לאורחים ו... לאורחות. או אולי הן מקדישות את עצמן לו. קשה לברר. שוב התמיץ אחד הצלמים נשיקה היסטורית: דני קיי עם אורנה פורת. "עוד פעם", הוא מבקש. דני החליט לבלום את מרוץ הנשיקות. "עליך לבקש אותה", הוא אומר לצלם. "אני לא קובע בזה". אורנה לא מתנשקת בשנית. הצלם הפסיד תמונה.

שפע הנשיקות מעורר את תמיהתו של מר פיין, ידידו של דני מנוער וחברו למסע. "מדוע הן כולן מתנפלות עליו בנשיקות?" הוא שואל ומשיב בו במקום: "אולי בגלל שאני יותר ברוך...".

השעה היא 19.30. בהתאם ללוח הזמ' גים חייב דני לעזוב את המקום בשעה 20.00 כדי להגיע לקולנוע שם מוצג סרטו. הוא הספיק ללחוץ את ידי כל הנוכחים ב' אולם. כל הנוכחים הספיקו להצטלם אתו. אישקט מתחיל להיות מורגש בין האורחים. אמנם הסנדביצים היו טעימים למדי, אבל לא לשם כך הרי באו. המבטים הנזרקים לעבר הבמה הקטנה נעשים יותר ויותר בלתי נימוסיים. אך חתן המסיבה, מסתבר, אינו מבין רמזים. לא נעים.

היו אלה עבור דני שתיים של עבודה קשה. לנו על כל פנים ככאבו הרגלים. ל' דני, אנו מניחים, כאבו גם הידים.

★ ★ ★

"דחילק", תן צידום"

ק ולנוע "אלנבי", שם עמדו להקרין את סרטו החדש של דני קיי יעקובובסקי והקולנוע, היה נראה כמצודה במצור.

טדי מולד, שיצף לדני קיי חבוש כובענירוב על ראשו. היה פחות בר מזל דני ספח לו פעם אחת על שכמו כאות חיבה.

העניק הקומיקאי תאחדו מיד עם רדתו מהמסעו בשדה התעופה בלוד. לבקשת הצלמים חזר דני על מבעטו.

בשבוע בערב הגיע למקום היל-החלוקי: חיללים בחופשה, נערים מהשכונות, ובכלל החברה. יותר מאוחר הגיעו הרולות. הן נדחקו ליד החבל שנמתח סביב הקולנוע, פיצחו גר' עינים ו"התחילו" עם השוטרים. דני קיי היה רק סיכוי מטושטש באופק ולא כדאי להתרגש לעת עתה. בינתיים זה כייף. השעה היא תשע ורבע. מרבית הקהל מצטופף ליד הכניסה הראשית של הקולנוע. בינתיים עוברת שמועה: "הוא יכנס בכניסה האחורית". גרוע מצבם של החברה שבאו ראשונים. לפניכם החבל המתוח, אחריהם חרוס קהל, הם מוכרחים להשאר בלית' ברייה מבקשים מהצלם: "דחילק, תן צלום, עומדים כאן כבר שתיים". אלה שבאו מאוחר יותר מנסים את מזלם מהכניסות האחוריות. אולי יצליחו לראות.

לא ברור, בעצם, מה הרעש. אחרי הכל הרי יוכלו עבור 1.250 ל"י לראות את דני קיי במשך כל השבוע, מכל הצדדים וב' גודל סבעי (אם לא יותר). אלא מה, כפי שדני קיי עצמו אומר: "אוהבים אותי" —

מרוב אהבה כמעט וקרעו אותו לגזרים. הדרך מהמכונית לפתח הקולנוע נמשכה חצי שעה. כל עוד רוחו בו נכנס דני ל' קולנוע, כשמשמר כבד של שוטרים מקיף אותו מכל עבר. כמעט חשבו שיצטרכו לסלול מנהרה כדי להכניס אותו פנימה.

★ ★ ★

ברוכים הנשאים

ה שעה עשר. סוף-סוף הוא עולה על הבמה. מסתבר שבין מסיבה לקבלת פנים הספיק לקלוט את המתרחש בארץ והוא רחי כולו אוירת בחירות. "אם תדרשו ממני יותר מדי לדבר, אדבר שעה שלמה, ואז תוכרחו לבחור אותי לאיזה תפקיד". הקהל לא חושש ומבקש עוד. "לא עכ' שיו", אומר דני. "אם תהנו מההצגה, נבקש שיביאו קפה ועוגות לאולם-הקולנוע ואז נשוחח". צלם משמאל מבקש חיוך. דני פונה אליו, מחייך. כדי שלא יחשדו בו בנטיית מפלגתיות, הוא פונה גם מימנה, מחייך — במקרה גם שם נמצא צלם. הוא מדגים את אופנת השק הפריזאית. הגדרתו: "אלוהים ישמור".

"אבל עכשיו ברצינות", הוא אומר (צחוק בקהל), "זה סרט לא כל כך מצחיק, אבל אני מקהה שתדעו ממנו, למרות המחיר המפולפל ששלמתם עבור הכרטיסים. אתם בטח יודעים, זה עבור אילנש"ל, או איך קוראים למוסד". (צחקוקים בקהל: בטח שידועים. על כל כרטיס הוסיפו 5 לירות כך שהתענוג עלה 7 לירות, שלא לדבר על תרגילי מעבר מכשולים בכניסה לקולנוע.) דני קיי יורד מהבמה. הקהל קם על רגליו כדי לראותו עובר באולם. התוצאה — איש אינו רואה דבר.

על הסרט עצמו תקראו במדור הקולנוע. קפה ועוגות על כל פנים לא קבל איש. דני פחד, כנראה, שיותר מדי אנשים יהנו מה' סרט, וכדי לא לעמוד בהתחייבותו, הסתלק לפני הסוף. אבל אין דבר, הוא יתוור. כדבריו של דני: "כל כך הרבה אבוא לישראל עד שבסוף אשאר כאן". ברוך הנשאר.